

ΠΛΑΤΩΝ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΠΕΖΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΕΚΔΟΤΗΣ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,,

ΑΘΗΝΑΙ

1912

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

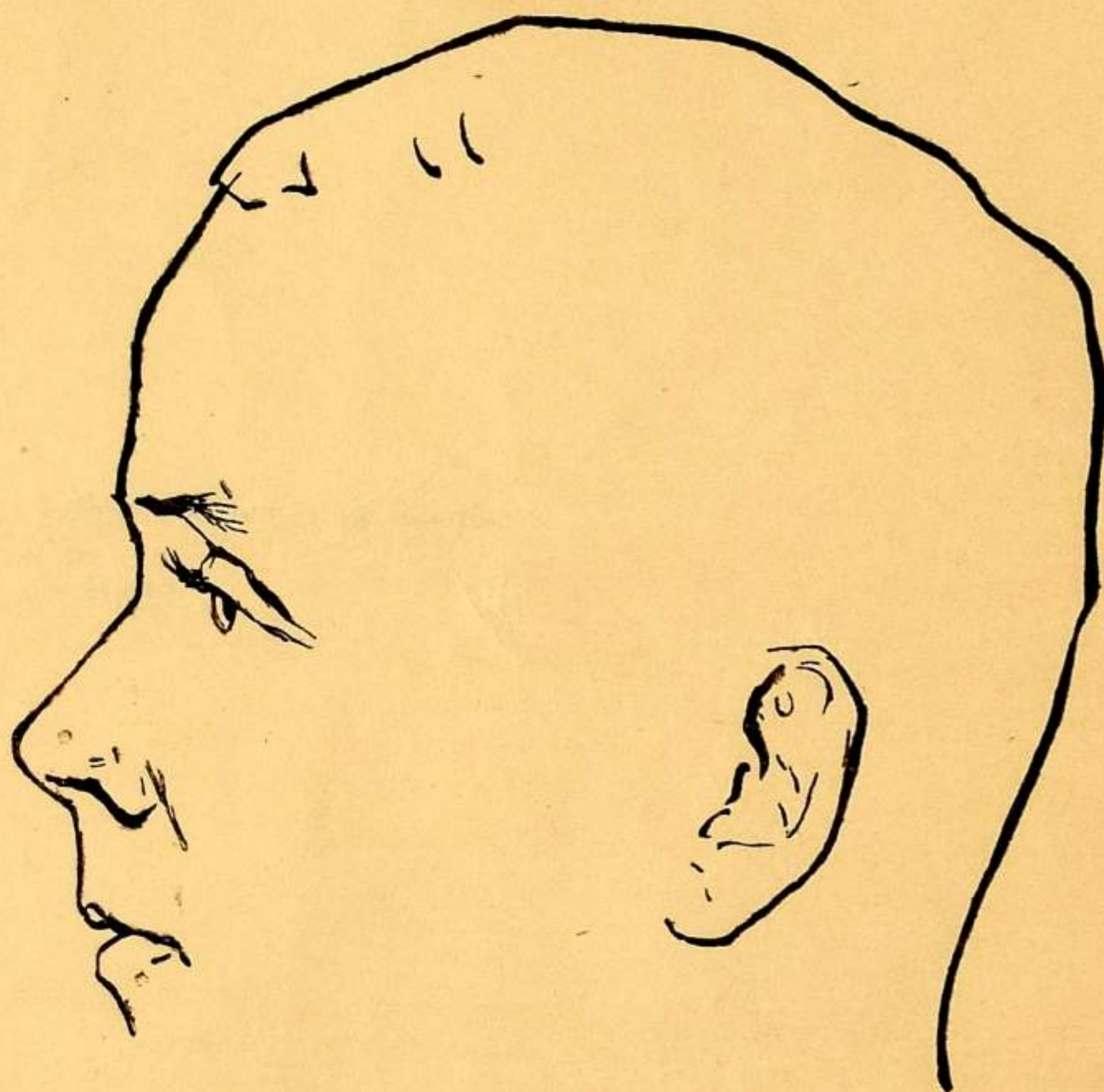
A11029

Οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ

Ἀποκάλυψις

Οἱ στρατοκόποι σὰν περνᾶνε κουρασμέν' ἀπὸ τὸ δρόμο, τὰ μάτια τους ἀργογυρνᾶνε καὶ τὴν κορυφὴ κυτᾶνε τοῦ βουνοῦ τοῦ μακρινοῦ. Ἐκεῖ ὀρθώνεται τὸ μαγικὸ Παλάτι τοῦ παραμυθιοῦ. Κάτω στὴ χώρα, ὅταν οἱ γιαγιάδες τὴν ἀνέμη τους μὲ τὸ τρεμάμενό τους πόδι σιγανὰ σκουντᾶνε καὶ παραμιλᾶνε, τὰ παλιὰ τὰ χρόνια — ἄχ καὶ ποῦναι τα! — θυμίζοντας στὸν ἑαυτό τους, κάτι καὶ γιὰ τὴν κοράλλινη κορῶνα μουρμουρίζουν καὶ γιὰ τὴν πετραδοστολίστη δαλματικὴ, ποὺ βρίσκονται μέσ' στὸ Παλάτι, πάνω σ' ἓνα ὠριοθώρητο κουβοῦκλι. Καὶ τὰ μικρὰ τ' ἀγόρια, στῆς ἐκκλησίας τὸν αὐλόγυρο σὰν περπατᾶνε κουρασμέν' ἀπὸ τὸ ψάλσιμο, τὸ δεῖλι, γιὰ τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς κρυφομιλᾶνε, τραβηγμένα στίς γωνιές. = Ὅποιος τὴν κορῶνα καὶ τὴ δαλματικὴ φορέσῃ, μίλησε μιὰ νύχτα Χριστουγέννων κ' εἶπεν ἢ γοργόνα ἢ παλαιϊκιά, ποὺ σκύβει πάνω ἀπ' τῆς πόρτας τὸ φεγγίτη, κοσμοκράτορας θὰ γίνῃ. Τὸ πρωτὶ ὁ ἥλιος θὰ τὸν προσκυνᾷ καὶ τὴ νύχτα ἢ σελήνη. Τοὺς ζωντανοὺς θενὰ νεκρώσῃ καὶ τοὺς πεθαμένους ἀπὸ τὸ σταχτί τους ὕπνο θὰ σηκώσῃ.

Καὶ τὰ μικρὰ τ' ἀγόρια, τὰ παιδιά τὰ διαλεγμένα, τὰ προωρισμένα, κεῖνα πῶχουν μάτια πλάννα καὶ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ μεγαλώνουν λυπημένα δίχως νὰ βγάλουνε μιλιὰ, τὴ νύχτα τὸ παράθυρο ἀνοίγουνε, κυτᾶνε κατὰ τὴν κορυφὴ τοῦ μακρινοῦ βουνοῦ καὶ λαχταρᾶνε. Ἀναστενάζουν βλέποντας νὰ λάμπῃ πάνωθ' ἐκ τοῦ αὐγερινὸ ἴδιο ἀγκάθι ἀσημένιο καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ καμπάνες σειῶνται νὰ χτυπήσουν ὄρθον ἢ ἑσπερινό, ἀπὸ τὸ μάτι τους κυλάει δάκρυ μολυβένιο. Καὶ μεγαλώνοντας σὲ μιὰν ἀπαντοχὴ μεγάλη, περιφρονᾶνε τὰ καλὰ τοῦ Βασιλιᾶ καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Κράλη, ὅλοι μαζί, χωρὶς νὰ βγάλουνε μιλιὰ — οἱ νέοι μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιά — ἀφίνουνε τὸν κάμπο ποὺ βλαστήσανε καὶ φεύγουνε νὰ πᾶνε — παληκάρια μεστωμένα —, κεῖ ποὺ καρτερᾶνε — ρήγισσες μὲ τὰ πέπλα τὰ βαριά στὰ πρόσωπα κατεβασμένα —, τῆς Μοίρας τὰ γραμμένα μυστικά.

Βγῆτε τώρ' ἀπ' τὸν ἰδανικὸ νὰό σας, εὐαγγελικὲς ἰδέες, πάνο-
πλες σὰν οἱ λευῖτες τῆς Σιών ποὺ εἶν' τὰ χέρια τους βαριά κι' ἀχνί-
ζουν ἀπ' τὸ αἷμα τῶν σφαχτῶν. Πηδήσετε στ' ἀλόγατά σας τὰ
κατάμαυρα καὶ τὰ κοντάρια σας τὰ πορφυρᾶ τεντώσετε. Πάνω
ἀπὸ τὰ κράνη τὰ χαλκᾶ ποὺ σφίγγουνε τὰ μέτωπά σας τ' ἀπο-
στολικά, φαρδιὲς σημαῖες ξεδιπλώσετε, παλαιϊκιὲς σημαῖες ἀσημό-
κλωθες. Ὁρμήσετε στὸν ἀνοιχτὸ τὸ δρόμον, ὅταν οἱ στριγγῆς ποὺ
βγάζουν στὸν ἀέρα τὰ ζῶα τὰ ἐραλδικὰ ὅσα στὸ βύσσο εἶναι
κεντημένα, θὲ ν' ἀντηχᾶν σὰν πόρτες ἀνοιγόμενες μὲ βία, γιὰ νὰ
περάσῃ ὁ καταστροφέας κάθε ὠμορφιᾶς τοῦ κόσμου τῶν μαρμά-
ρων, — ἡ πνοὴ τῆς παλαιστίνιας ἐπαγγελίας.

Καὶ νά, στὸ δρόμον ὅλοι οἱ τρανοὶ χυμᾶνε. Ὅπως τὰ κύματα
μεσημεριάτικων τῆς θάλασσας ἀναβρασμῶν ὀρμᾶνε, ὁ Εἰρηνο-
ποιός, ὁ Πράος κι' ὁ Ἀδικημένος, ὁ Ἐλεήμονας καὶ ὁ Διωγμένος.
Μαζί τους κι' ἄλλους πήρανε καβαλλαρέους, ὠχρούς, ξανθοὺς, σὰν
αἰγιώρηδες ὠραίους, ποὺ μπρὸς τὰ πρόσωπά τους πάντα ἔχουνε
γυρμένα. Εἶναι τὰ μάτια τους ὀρθάνοιχτα σὰν πετρωμένα κι' ὅλο
κυτάζουν γιὰ νὰ βροῦνε τὴν κορφὴ μὲ τὸ Παλάτι. Μὰ σέρνεται
ὁ δρόμος μακρινός· δεξὰ μιὰ λίμνη, ξερβὰ γκρεμνός, γύρω τους ὁ
ἀέρας θολωμένος, μαῦρος ὁ οὐρανὸς συνεφιασμένος.

Σκίζουνε λαγκαδιές, πηδᾶνε βίγλες καὶ τῶν παραμυθιῶνε
χώνουνται μέσ' στὶς σπηλιὲς οἱ στρίγγλες. Σὲ λίγο φτάνουνε μπρο-
στὰ στὸ κάστρο κᾶποιας πολιτείας. Μόλις τοὺς εἶδαν ἀπ' τοὺς
πύργους, τρέξανε τὰ παιδόπουλα, τοὺς προσκυνῆσαν καὶ τοὺς
προσκαλέσανε τὴ θολωτὴ τὴν πόρτα νὰ περάσουν, στὸ ἀρχοντικὸ
νὰ ἡσυχάσουν καὶ τὸ βράδυ στὴ χαρὰ τοῦ Δοῦκα μὲ τὴν ξακουστὴ
Κυρὰ τοῦ Γερακιοῦ νὰ ξεφαντώσουνε. Στὸ δρόμο τους χαλιὰ στρω-
θῆκαν μαλακά, ποὺ μὲ τῆς Πόλης τὸ μετάξι, οἱ ξακουσμένες καλο-
γραῖες τῆς Βλαχέρνας τᾶχαν φτειάξει. Μέσα στὸ δῶμα μὲ τὴ σκέ-
παση ἀπὸ σιντέφ' ἱστορημένη καὶ τὴν ἐπίπλωση τὴ σκαλισμένη,
ὀλόρθοι οἱ βαρῶνοι τοὺς περίμεναν καὶ τοὺς καθίσανε στοὺς θρό-
νους γύρ' ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ τραπέζι. Τὴν ἴδιαν ὥρα ἕνας τρου-
βαδοῦρος πλάϊ ἀπὸ τὸ τζάκι ποὺ τὴ ράχη του ἀκουμποῦσε, πῆρε
τὸ βιολί του κι' ἄρχισε νὰ ψαλμωδᾷ τ' Αἰτάφου τὴν κατάχτηση.
Πῶς φάνταζε ὁ τρουβαδοῦρος ὅταν μὲ τὸ μυτερὸ σανδάλι του τὸ
βελουδένιο ἐλαφρὰ μετροῦσε, τὸ χρόνον τοῦ παλιοῦ σκοποῦ ποὺ
λιγωνάμενος περνοῦσε... Εὐτὺς μιὰν ἄκρη ἀπ' τὸ παραπέτασμα
σηκώθηκε τοῦ βάθους καὶ γελαστὸ ξεχώθηκεν ἕνα ροδινοφορεμένο
πονηρὸ παιδάκι. Σκύβοντας, ἔκανε σὰ νὰ σηκώνη τὴν οὐρὰ τῆς
νύφης, ποὺ ἄρχισε στοὺς ξένους νὰ κρυφογελάη πίσ' ἀπ' τὴ βεντά-
για τῆς. Ἴδιο παγῶνι σιγανὰ νὰ περπατᾷ. Νὰ σκουντᾷ τὴ βάγια
τῆς. Τὰ μάτια τῆς νὰ μισοκλείνη καὶ νὰ καμαρώνη.

Ἐκεῖ πολλοὶ ἀπ' τοὺς καβαλλαρέους, ὅσοι εἶχανε ξανθὰ μαλλιά, προτίμησαν νὰ μείνουν μὲ τὸ Δοῦκα, ὑποταχτικοὶ τοῦ νὰ γενοῦν καὶ νὰ γλεντᾶνε μὲ τὰ πλούτη του. Τί γύρευαν αὐτοὶ νὰ πᾶνε στὸ βουνὸ τὸ μακρινό, ὅπου οἱ δράκαινες κρυμμένες στὶς κλεισοῦρες καρτερᾶνε, τὰ πέτρινα γεφύρια ποῦν ὅλο καμάρες μὲ τὸ κίτρινο τὸ μάτι τοὺς κυττῶντας; Μέσ' στὰ χαλάσματα τῶν παλαιῶν καστέλλων, μπᾶς καὶ δὲν κουλουριάζονται οἱ λάμιες, στοὺς διαβάτες ἔτοιμες τὸ στόμα τοὺς ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ τοὺς ρουφήξουν;

Τώρα στὸ δάσος ρίχτηκαν οἱ ἀποδέλοιποι καβαλλαρέοι, ποῦναι ὠχροί, ποῦναι ξανθοί, ποῦναι σὰν αἰγιώρηδες ὠραῖοι. ἔχει αὐτὸ ἀντὶς βελανιδιές, μεγάλες, καρπωμένες, φουντωτὲς ροδιές. Τὸ κάθε ρόδι ἔχει γιομάτο σὰ βυζὶ παρθενικὸ καὶ τὸ δροσάτο τὸ νερό, ποὺ γύρους σχεδιάζει μαλθακοὺς πάνω στὰ χορταράκια, φιλᾷ τὰ παιγνιδιάρικα μαλλάκια ἕνα σωρὸ Πεντάμορφων ἀπάνω σ' ἀνεμῶνες ξαπλωμένες ὅπως εἶναι καὶ σὲ τρυφερὰ κρινάκια. Καὶ βρίσκουντ' οἱ Πεντάμορφες ἀνάσκελα ριχμένες, τσίτσιδες καὶ ζεστόκορμες, τὰ μπράτσα ἀγκαλιασμένα ἔχοντας στὸν τράχηλό τους καὶ τὰ χυτὰ τὰ γόνατα στὴ δέηση τῆς Ὑλῆς μισοανοιγμένα, ἔτοιμες διπλῇ ν' ἀνταποδώσουνε τὴν ἡδονὴ στὸν ἄντρα, ἀφ' οὗ φιλήσουν, σφίξουν καὶ δαγκώσουνε.

Ἐδῶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς καβαλλαρέους, ὅσοι εἶχανε ξανθὰ μαλλιά καὶ πλάνα μάτια, προτίμησαν νὰ μείνουν μὲ τὶς γυναῖκες, ὑποταχτικοὶ τοὺς νὰ γενοῦν καὶ νὰ γλεντᾶνε μὲ τὴ γδύμια τοὺς. Τί γύρευαν αὐτοὶ νὰ πᾶνε στὸ βουνὸ τὸ μακρινό, ὅπου οἱ δράκαινες κρυμμένες στὶς κλεισοῦρες καρτερᾶνε, τὰ στόματά τους ἔτοιμες ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ τοὺς ρουφήξουν;

Ἔτσι κάθε προσπάθεια τῶν διαλεγμένων τῆς καινούργιας πίστεως, ποὺ ἐπάλισε, μόλις σκορπίση σ' ἕνα χέρι τὶς φλογόθωρες ζαρωματιές ποὺ χύν' ἀπ' τὸ κοντάρι τοῦ τὸ λάβαρο τῆς τόλμης, βρίσκει μπροστά του τὸ Χρυσὸ Μοσκάρι τοῦ Σινᾶ ἢ τὶς γυναῖκες τῆς Μωάβ, καὶ πέφτει, προσκυνάει, ὑποταχτικὸς τοῦ μέσου γίνεται ἢ τοῦ σκοποῦ, πὶο πέρα δὲ μπορεῖ νὰ πάη... Καὶ τὸ Παλάτι ἔρημο ξεχνιέται. Δὲ γρικιέται πουνθενὰ τοῦ τολμηροῦ ἢ αἰτήσια διαμαρτυρία. Ἐκείνου ποὺ θὰ ὑψωθῇ καὶ τὸ κεφάλι του μὲ τὴν κορῶνα θὰ στολίσῃ, τὸν κόσμον νὰ ὀρίσῃ καὶ μ' ἀγάπη καὶ μὲ λευτεριά νὰ τόνε κυβερνήσῃ. Προωρισμένος ὄντας νὰ νεκρώσῃ ὅσους ζωντανοὺς καὶ τῆς ζωῆς τὸ φῶς ν' ἀπλώσῃ πᾶν' ἀπὸ κείνους ποὺ κοιμοῦνται ὕπνους μακρινούς...

Οχοι κατάφωτοι Έλλαδικοί, όπουθε γέρνουνε ρουμάνι τῶν
ροδοδαφνῶν κλαριά, γιά νά πιαστοῦνε ἀπ' τὰ ἀπολλώνια λου-
λούδια τους καὶ ἀπαλὰ νά κουνηθοῦνε στὸ γαλάζιο κύμα, οἱ
νύμφες οἱ ὀρθόβυζες ποὺ ἔχουνε ἀντὶς λαγόνες καὶ μεριά, οὐρὲς μὲ
λέπια κυανοπράσινα γυαλιστερά, μαργαριτάρια στάζοντας βροχὴ
μεσ' στὰ νερά. Σεῖς, π' ὅταν ἀνθίζουνε στὴ δύση τὰ οὐράνια ματό-
βρεχτα γεράνια, τὸ φάσμα τῆς Ἀργῶς τηρᾶτε νά περνάη, ἴδιο
γιγάντιο θαλασσοποῦλι, μὲ φουσκωμένα τὰ πανιά στὴ μαγικὴ Κολ-
χίδα ὅλο τρέχοντας νά πάη· στίς κόρδες τῶν ἀφρῶν ποὺ φτιάνουνε
κιθάρες στὸ ἀνάμεσα τῶν σκαλισμένων σας γιαλῶν, ἕναν παιάνα
θριαμβευτικὸ γιά τὴ θαλασσινὴ Ἑλλάδα τραγουδήσετε.

Αὐτὴ ἀπ' τῶν βυθῶν σας τὴ διάφανη λαμπράδα νά βγαίνει
εἶδε τοῦ Προωρισμένου τὸ μοναδικὸ κορμί, ἴδιο λωτοῦ μπουμποῦκι
καὶ νά ἀνεβαίνει. Ὅταν ἐκεῖνη τὴν ἡδονικὴ στιγμὴ τὸν χαιρετάγανε
ἀπὸ τίς ρημαγμένες πολιτεῖες, οἱ θριαμβευτικὲς ἀνάμνησες τῶν
περασμένων, καὶ οἱ μάντιδες κ' οἱ ἐστιάδες πρόσφερναν σκυφτοὶ
θυσίες στὸ ὥραϊο πλάσμα τὸ μαγευτικὸ, ποῦταν ἀρσενικὸ μαζὶ
καὶ θηλυκό.

Κι' ὅταν τὸ ἐρμαφρόδιτο κορμί του στὴν ἀμμουδιὰ στηλώθηκε,
τῶν ὀχτῶν σὰν πορφύρα κοκκινίσανε τὰ χῶματα, ἔτσι σὰν ὁ χυμὸς
τῆς γήϊνης φωτιᾶς ποὺ μόνο στὰ σταφύλια πάει, νά φούσκωσε καὶ
νά πλημμύρισε κερνῶντας τὴ στεριά, ποὺ τῶρ' ἀπ' τὸ κρασί μεθάει,
μὲ ὑποχθόνιων καλοκαιριῶν ἄγνωστα μύρα. Κ' ἤρθανε παληκάρια
μόλις μάθανε τὸ βγάλισμό του κρατῶντας ἄσπρα περιστέρια μπρὸς
στὰ πόδια του νά σφάξουνε καὶ ντροπαλὲς παρθένες νά πετάξουνε
κουκιὰ σταριοῦ στὸ δρόμο του. Ὅπου τὸ πόδι του πατοῦσε λου-
λοῦδ' ἀνθοῦσεν ἄλικο, κι' ὅταν στεκότανε γιά νά ξεκουραστῇ ὅλος
ὁ κάμπος σειότανε ἀπ' τὰ μουρμουρητὰ τῶν δέντρων καὶ πετρῶνε.
Τότες οἱ νέοι καὶ οἱ νιὲς εἶπανε πῶς στὸν κόσμον ἄλλο πλάσμα πιὸ
μεγάλο δὲν ὑπάρχει. Γιά τοῦτο ξεκινήσανε ἀπ' τὸ παράλιο ἐκεῖνο

πὸν τὸ θαῦμα γίνηκε — στοὺς ὤμους τοὺς τὸ εἶδωλό τοὺς φέροντας — πρὸς τὸ Παλάτι τὸ φανταστικὸ ἀργοπηγαίνοντας.

Πάνω σ' ἔν' ἀπέραντο κρεββάτι ἀπὸ ἑπτὰ κρατούμενο κολῶνες ἀργυρές, κρεββάτι πὸν χανόταν ἢ πορφύρα του μεσ' στὰ ροδόφυλλα, ἦτανε ξαπλωμένη ἢ θεότητα ἢ ξακουσμένη. Τὰ χεῖλια της φαινόντουσαν πιὸ κόκκινα ἀπὸ τὰ πορτοκάλια πὸν τὸ χειμῶνα πέφτουν ἀπ' τῆς Σμύρνης τὶς πορτοκαλιές καὶ τὰ βρεμένα χῶματα ματώνουν. Ἀπάνω στὰ μαλλιά της τὰ κατσαρωτά, πὸν φούσκωναν στοὺς ὤμους της κομμένα καὶ πηχτά, εἶχε σκορπίσει γιὰ νὰ δειχνουने μελένια, σκόνη ἀχνόλαμπρη ἀπὸ γαζίες. Ἔτσι ὅσες πλεξίδες σκορπιζόντανε πάνω στὰ μαξιλάρια ξεφεύγανε ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἴδιες χρυσὲς ὀχιές. Ἦτανε τὸ κορμί της σὰν ἀπὸ χαλκό, γερὸ ἐφηβικὸ κορμὶ σφιχτοδεμένο. Τῆς φονικίᾳς Ἀστάρτης θυμίζει τὸ εἶδωλο τὸ ἀναμμένο πὸν ψήνονταν ριχμένα στὰ μετάλλινά του γόνατα, (στὸ ἱερὸ καμίνι ὅπως ἦταν καθισμένο), τῶν φιλισταίων γυναικῶν τὰ γαλατένια σώματα. Μὰ τρέμανε τοῦ Ἀντρογύναικου τὸ στῆθος τὸ πλατύ, βυζιὰ παρθενικά, σὰν κίτρα τεντωμέν' ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ σφρίγους κ' ἦταν οἱ ῥῶγες τοὺς ἀπὸ τὰ κούμαρα τῆς Πέργαμου πιὸ πορφυρές. Καὶ ἡ φωνή της ἀκουγόταν ἀπὸ λίγους. Τόσο ἀπὸ τὰ χεῖλια της κυλοῦσε σαστισμένη, δίχως θέλησης ὁρμή, ἀλλάζοντας κάθε στιγμὴ σκοπὸ, πράγματα λέγοντας ἀπίστευτα, φανταστικά, ὀλόγλυκες γεμάτα πίκρες καὶ φαρμακερὲς χαρὲς.

Καὶ τὸ κρεββάτι σήκωναν στὸν ὦμο τοὺς ὀλόγυμνα τῆς Σπάρτης παληκάρια, πὸν εἶναι τὸ κορμί τοὺς σὰν τὸ κριθαρόψωμο, μαῦρο, ζεστό. Στάζει τὸ βλέμμα τοὺς ζεματιστὸ καὶ κάνει νὰ τινάζονται ἴδια πουλάρια οἱ κορασιὲς πὸν συναντᾶν στὸ δρόμο τοὺς. Εἶναι βραχνὴ σὰν κουρασμένη ἀπὸ τὰ τραγούδια ἢ φωνὴ τοὺς καὶ τὰ μαλλιά τοὺς πίσσα, μέσ' στὴ μέση χωρισμένα. Ἡ λιγερὴ κορμοστασιά τοὺς σοῦ θυμίζει ἄγρια τραγιά σκαρφαλωμένα σὲ ταῦγετικούς γρεμνοὺς, πὸν κόβεται πριόνι ἀπὸ χιόνια ἢ κορφὴ τοὺς. Μυρίζει ἢ πνοή τοὺς ἄρωμα μυρτιάς κ' εἶναι μὲ λάδι ἀπὸ δαφνοκούκουτς' ἀλειμμένο τὸ πετσί τοὺς τὸ ψημένο· στὸ κεφάλι τοὺς φορᾶν λεπτὸ στεφάνι λιγαριᾶς. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀγαπητικοί της καὶ στὰ δικά τοὺς μόνο χάρδια παραδώνει τὸ κορμί της. Μὰ κάποτε κορίτσια νὰ τῆς φέρουνε ζητάει ἀπὸ τῆς Λέσβου τὸ νησι μὲ τὶς πολλὲς ἐλιές, γιὰτ' εἶναι Ἀντρογύναικο ἢ Ἡδονή, καὶ ἀγαπάει, πότε τὸν ἔφηβο πὸν ἔχει φτέρνα σιδερένια, πότε τὴ γαλανόματη παρθένα, μὲ ὅσην εὐκολία πέφτει ἢ ροδοβροχὴ ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες μυγδαλιές.

Ἡ συνοδεία τώρα προχωράει. Τραγούδια μακριά, τραγούδι ἀνατολίτικα μαγεύουν τὸν ἀέρα πὸν μέσα σὲ βαλσαμικοὺς καπνοὺς

λιγώνεται. Βιολιά μ' ἀτέλειωτα δοξάρια, πάνω σὲ κόρδες ἀπ' τ' ἀση-
μοκέρατα τοῦ Ἄμμου κριάρια, ἡδονικὰ μέρα καὶ νύχτα σέρνουν-
ται, τῆς ἔρημου τοὺς πύρινους σκορπῶντας στεναγμούς. Καὶ ἡ φωνή
τοὺς ἡ λαχταριστὴ τὰ τελευταῖα θύμιζ' ἀγκομαχητὰ π' ἀκούστηκαν
κάποια χαράματα τριανταφυλλένια, ὅταν ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια τῆς
Ἑδῆς τὰ φιλιτσένια, κατέβαιναν πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, (λευκοὶ
δαιμόνοι τῆς καταστροφῆς), οἱ τρεῖς ἀγγέλοι τῆς Γραφῆς.

Ἡ συνοδεία προχωράει. Γυρνᾷ τὸ Ἀντρογύναικο καὶ κάποτε
ἓνα μετέωρο τηράει νὰ λαμποκοπᾷ στοῦ οὐρανοῦ τὰ βύθη. Σὰ νὰ
μαζώχτηκαν τ' ἀστέρια σὲ στεφάνι δείχνει τὸ μετέωρο· λουλούδια
γαλανά καὶ πράσινα δεμένα μὲ τὴν ἀσημόπλεχτη τοῦ γαλαξία ἄκρη
στὰ βελουδένια μάκρη τοῦ ὀρίζοντα τοῦ σκοτεινοῦ. Τῆς Ἀποκάλυ-
ψης σημεῖο μήπως εἶναι φλογερὸ στὸ χάος μὲ τοῦ Χάρου τὸ δρε-
πάνι χαραγμένο, τὴν ἀλλαγὴ δηλώνοντας τῆς Τύχης κάποιου γύρου
καθὼς σ' ἐκεῖνο τὸ συμπόσιο τὸ ἀσσυριακὸ, ἄστραψεν ἡ ἀπόφαση
τοῦ πεπρωμένου, στοῦ τοίχου τὸ μωσαϊκὸ, μὲ γράμματα ἐβραϊκά;
Ὅταν οἱ μάγοι ἀπορούσανε καὶ τὸν προφήτη ρώταγαν, (κουνῶντας
τοὺς χρυσοὺς χαλκάδες ποῦχανε στ' αὐτιά), γυρεύοντας νὰ μάθουν
καὶ νὰ ποῦν τοῦ βασιλιᾶ τοῦ μεθυσμένου τὴν ἔννοια τῆ μυστικῆς
ποῦταν κρυμμένη στὰ λόγια τὰ συμβολικά;

Ὡ τώρα ποῖος θὰ περιγράψῃ τοῦ Προωρισμένου τὴ χαρά;
Μπροστά του, νὰ τὸ Παλάτι, πάνω στὴν κορυφὴ τὴν ἀψηλὴ σηκώ-
νεται. Γεμάτες εἶναι ἀσημένια πολυκάντηλα τριγύρω οἱ στοές του
καὶ μέσ' ἀπὸ τοὺς μαύρους ὀξωτοίχους τῶν εἰσόδων στράφτουνε
τ' ἀνοίγματα, ποὺ τὰ χρυσοντυμένα δείχνουν τρίκλινα τοῦ βασι-
λιᾶ. Στοὺς τοίχους τῶν ἀκίνητων ψηφιδωτὰ παγώνια καὶ πουλιά,
ὅταν στὴ μέση στρογγυλεύεται, γύρ' ἀπὸ κολωνῶν στρηψίματα, τὸ
λαξευτὸ κουβοῦκλι, μὲ τοὺς θόλους καὶ μὲ τὶς αὐλές του· ἓνα
μεγάλον ἐπιπλο φτιαγμένο μὲ ὑπομονὴ πολλή γιὰ νὰ βαστάξῃ
πάνω σ' ἓνα μαξιλάρι πορφυρῶτερο κι' ἀπὸ τὸ αἷμα, τὴν πετραδο-
στόλιστη δαλματικὴ καὶ τὸ κοράλλινο τὸ στέμμα.

Μὲ μιᾶς τὸ Ἀντρογύναικο σηκώθηκε· στὴ γῇ σὰν ἄγαλμα στη-
λώθηκε τῆς Ἰσιδας τὴ στάση τὴν πετρένια ἔχοντας, καὶ ἡ φωνή
του μιὰν ἀλήθεια μυστικὴ ἑομολογήθη ἀντηχῶντας ἴδια μουσικὴ.
= Ἡ Μεγάλῃ εἶμαι Ἡδονή. Ἀπ' τὰ χοντρά μου χεῖλια τὰ βαμ-
μένα ποῦναι στρημμένα σὲ σπασμὸ αἰώνιας ἀπόλαυσης, τῆς κίνησης
τὸ φίλημα σ' ὅλη τὴν πλάση χύνεται. Τὴ δύναμή μου θενὰ νοιώσῃ
κεῖνος ποὺ θὰ σπάσῃ τὴ κώγχη τοῦ ὠκεανοῦ τὴ γαλανή, ὅπου γλυ-
κοκοιμοῦνται δυὸ μαργαριτάρια κολλημένα· καὶ ὅσοι τοῦ μυστή-
ριου τῆς νύχτας σύρουνε τὸ καταπέτασμα, θὰ δοῦν στὸν ἥλιο γύρου

ἄστρινες θεότητες μὲ στήθια ὀρθωμένα, τὰ φλογερὰ φιλιὰ του προσπαθῶντας νὰ ρουφήξουνε στὰ ἀσημένια μέσα πέπλα τους ἴδιες Σαλῶμες παραδέρνοντας.

Εἶπε· καὶ φέροντας τὰ χέρια πίσ' ἀπ' τὸ κεφάλι της τὰ μελιχρώματα μαλλιά της τίναξε, ποὺ βγάλανε φωτιές. Καὶ ἀνεβαίνοντας τὰ πρῶτα σκαλοπάτια, ξανὰ σταμάτησε κλειῶντας τὰ μάτια, ὅταν ἡ γῆ ἴδια ξερὰ ἀγκάθια βλάσταιν' ἀστραπές, ἐκεῖ ὅπου τὴν ἄγγιζε κάθε σανδάλι της. Σὲ λίγο πάλι ἄνοιξε τὸ στόμα της τὸ θεϊκό, ἓνα μεγάλο μυστικὸ ἀφίνοντας νὰ κυλιστῇ στὸν κόσμο.

= Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύκλος, τὸ μεγάλο σχῆμα στὴ δημιουργία· ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος· εἶμαι ἡ Ἀρμονία. Μὲ πορφυρὸν ἀλαλαγμὸ σὰν Ἀχιλλέας γύρους ἀρματοδρομῶ μὲς' στὰ γλαυκὰ τὰ μονοπάτια τῶν κορμιῶν σας, κ' ἡ σκέψη σας ἐγώ, σὰν κρίκος σφίγγω τοὺς κροτάφους σας ὅπως τὸ μέτωπο τοῦ Κρόνου ἡ μεγάλη φλόγα γύρωθε στὴ ζαφειρένιαν ἄβυσσο. Ἀπὸ σκιές δαχτυλιδιῶν γιομᾶτο εἶναι τὸ ἔρεβος, μὰ ὅπου τοῦ Δημιουργοῦ τὰ χέρια ἀπλωθοῦνε, θὰ σκάσουν πάνω στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ νεφελώματα ποὺ βουερά γυρνοῦνε καὶ θὰ λαμποκοπήσουνε ἴδιες δαχτυλιδόπετρες οἱ ἥλιοι. Τότες θ' ἀρχίσῃ ἡ Ζωὴ νὰ μουρμουρίζῃ προσευκὴ ξυπνήματος ἐκεῖ ποὺ πρὶν ροχάλιζεν ἡ Ὕλη. Γιὰ τοῦτο κάθε ἀνθρώπου ὑπέροχου μὲ κύκλο φωτεινὸ, τριγυρισμένο παραδίνουν στὴ λατρεία σας τὸ πρόσωπό του. Παντοῦ στεφάνια· νικᾶ ἡ ὑπαρξὴ τὸ τίποτα κι' ἀκολουθᾶνε Διονύσια ἡδονισμοῦ σ' ὅλη τὴν κτίση. Τὸν Οὐρανὸν ὁ Γαλαξίας στεφανώνει μ' ἀσπρολούλουδα καὶ ἡ Βροχὴ στὴ Γῆ χαρίζει ζώνη πολυχρώματη.

= Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύκλος, τὸ μεγάλο σχῆμα στὴ δημιουργία· ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος· εἶμαι ἡ Ἀρμονία. Οἱ στρογγυλὲς σφραγίδες μὲ τοὺς σκαραβαίους ποὺ φορούσανε οἱ φλογεροὶ Σεσώστριδες, οἱ ἀργυροὶ χαλκάδες στὰ ποδάρια ἄσπρων Σεμιράμιδων, καὶ οἱ κορῶνες, καὶ οἱ ζῶνες καὶ τὰ σιδερένια τὰ βραχιόλια, τὸ πέταλο ἐκεῖνο τὸ λαμπρὸ στὴ μίτρα τοῦ Ἀρχιερέα τῆς Σιών καὶ τὰ κουδούνια τὰ χρυσᾶ τριγύρω ἀπὸ τὴ λειτουργικὴ ντυσιὰ του, ὅλα τὴν καββαλιστικὴ μου κλειοῦνε δύναμη. Τὰ μάτια τὰ ζουγραφισμένα καὶ τὰ χεῖλια τὰ βαμμένα ποὺ κάνουν τοὺς ἐφήβους νὰ λαγνεύωνται καὶ νὰ ποθοῦν, τὴ ραχοκοκκαλιά τους γέροντας σὰν τόξο ποὺ σφυρηλατημένο ἔχει τὸνομά μου, ἀκόμη καὶ τῶν σκλάβων οἱ σφιχτοδεμένες ἀλυσσίδες — γιατί κι' ὁ πόνος εἶναι ἡδονὴ — ὅλα ἐμένα συμβολίζουνε. Καὶ τὰ νομίσματα τ' ἀρχαῖα ὅπου ἀρμενίζει τὸ ἐλληνικὸ δελφίνι, οἱ ραβδωτὲς κολῶνες γύρω ἀπ' τὰ ἱερά, ἀκόμη τὰ ποτήρια καὶ τὰ βάζα στὰ Μυστήρια καὶ στὰ συμπόσια, ὅλα

τὴν παντοδυναμία μου μολογᾶνε καὶ σὲ καμπυλόητες γυρνᾶνε, λῆς καὶ κάτι πῶς ζητᾶνε, σχεδιάζοντας μεγάλους κύκλους καὶ μικροὺς στὴν ὑπαρξή· θυμίζοντας τοὺς μελοζύμωτους. Ἀδώνιδες ποὺ κάποια Ἀφροδίτη νοιώθοντας νὰ τοὺς βαστάῃ ἀπ' τὴ μέση ἀγκαλιασμένους, ἀφίνονται στὸν ἱερὸ ρυθμὸ τοῦ πόθου, καὶ γυρίζουν καὶ χορεύουν.

= Τοῦ γέλιου στάζει ὀλοστρόγγυλος ὁ ἦχος καὶ παίρνει βόλτες κ' ἢ κατάρα σὰν ἀνεμοστρόβιλος πάνω στὴ μνήμη. Πέφτουν οἱ σφαιρικοὶ καρποὶ οἱ καμωμένοι νὰ σαπίσουνε στὸ χῶμα κ' εἶναι κύκλοι τὰ ματάκια φωτεινοί, τῶν σπουργιτιῶν τῶν τρομαγμένων ποὺ σιγοπετᾶν καὶ τοὺς τσιμπᾶνε. Τὰ δάκρια ποὺ καίουν τόσο σὰ φίδια κρουσταλλένια κουλουριάζονται καὶ δένουνε στὸ στόμα ἕναν κόμπο πίκρας. Καὶ εἶναι ὀλοστρόγγυλα τὰ τριαντάφυλλα τ' Ἀπρίλη π' ἀνοίγουν μὲ τὴ χαραυγὴ καὶ ποὺ μὲ τὸ σουρούπωμα μαδᾶνε.

Εἶπε, ἀρχίζοντας τὸ κάθε σκαλοπάτι ν' ἀνεβαίνει καὶ μόλις στὸ Παλάτι ἔφτασε, τὴν πόρτα τὴ χαλκῇ ἀνοίγει γιὰ νὰ μπῇ. Μὰ πρὶν αὐτὴ προφτάσῃ τὸ κατῶφλι νὰ περάσῃ, βγῆκαν οἱ μοσκομύριστοι τῆς ἀνοιξὸς ἀέρηδες ποὺ ἦταν ἐκεῖ φυλακωμένοι ἀπὸ χρόνια τῶν χρόνων καὶ περίμεναν. Γι' αὐτοὺς κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχε τίποτε ἀκούσει, οὔτε πῶς καθόντουσαν ἐκεῖ καὶ πρόσμεναν. Τώρα κατέβηκαν σὰ μέλισσες μεγάλες κ' ἦταν τὰ πόδια τους βαριά ἀπὸ τὴ σκόνῃ τῶν ἀνθρώπων παλαιῶν καλοκαιριῶν. Μόλις τὸ χλιαρὸ μουρμούρισμά τους ἄκουσαν, βλάστησαν τὰ σπασμένα κιονόκρανα καὶ στίς μετώπες τῶν ναῶν ἐσύρθη πάλιν ὁ ἀμίαντος κισσὸς τῆς ζωοφόρου, ὅταν ἀπ' τ' αὐγὰ ποὺ λησμονήθηκαν πάνω στ' ἀρχαῖα σκαλισμένα μάρμαρα, οἱ Φοίνικες, — τ' ἀθάνατα πουλιὰ — μεσ' ἀπ' τὸ κλώσσισμα τόσων αἰώνων ξαναβγαίνοντας, ἀρχίσανε νὰ κελαῖδᾶνε τὰ παλιὰ τραγούδια τοῦ Διόνυσου καὶ τῆς μητέρας Δήμητρας.

Καὶ οἱ ἀέρηδες οἱ μοσκομύριστοι τῆς ἀνοιξὸς σκορπίστηκαν ἴδια μελίσσια πάνω ἀπὸ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι ἄσπρα σὰν κερί κι' ἀπὸ τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι σὰν τὸ μέλι κίτρινα καὶ γέμισαν ἀπὸ γλυκάδα κι' ἀπὸ μαλακότητα τοῦ κόσμου οἱ κυψέλες. Ὅταν μὲ τὰ ποντιφικὰ φορέματα γύριζε πίσω καὶ στεκότανε στοῦ πρόστοου τὴ μέση, τ' Ἀντρογύναικο, ἴδια χρυσῇ κολῶνα, ἄγνωστη τοῦ Ἡσίοδου ἢ γενετήσια θεότητα ἢ μυστικιά, ἢ Ἡδονή, μάννα τῆς ἀρμονίας, Ἡδονὴ Ζωῆς καὶ ὄχι Ἡδονὴ στιγμῆς, μάννα τῶν μαρμαρένιων ἀγορῶν καὶ τῶν λουτρῶν καὶ τῶν σταδίων καὶ τῶν μακεδονικῶν θριάμβων ἴσαμε τὴ Σογδιανή, ὅπου ἕνα παιδί τῆς Ἰλιάδας κραταιό, τὸ μπράτσο του ἀπλώνει, κι' ἀπ' τὸ ἀσιανὸ γονάτισμα σηκώνει τὴν ὠμορφή Ρωξάνη ποὺ μπροστὰ στὴν τόση λεβεντιά του σκύβει καὶ θαμπώνει.

Καὶ οἱ ἀέρηδες οἱ μοσκομύριστοι τῆς ἀνοιξῆς σκορπίστηκαν ἴδια μελίσσια πάνω ἀπὸ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι ἄσπρα σὰν κερὶ κι' ἀπὸ τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι σὰν τὸ μέλι κίτρινα καὶ γέμισαν ἀπὸ γλυκάδα κι' ἀπὸ μαλακότητα τοῦ κόσμου οἱ κυψέλες. Τότες, ὅπως τὰ σαπισμένα τὰ ροδάκινα πέφτουν ἀπ' τὰ κλαριά τους ἓνα πνιγμένο στεναγμὸ ἀφίνοντας μὲς στὸ θαμπὸ τὸ σύδεντρο, ἔτσι ἀπ' τὸ σταυρό του ρίχτηκε κι' ὁ Λυτρωτής, τῆς μαρμαρένιας εἰλικρίνειας ἐκεῖνος ὁ καταλυτής. "ὦ, μὰ γιὰ τοῦτον δὲν ἀντήχησαν οἱ θρηνερὲς φωνὲς ποὺ ἀκουστήκαν ἀπ' τὸν πυθαγόρειο ναυτίλο, ὅταν ὁ παμμέγας Πᾶν ξεψύχαγε μέσα στοῦ Λύκαιου τοὺς σκοτεινοὺς δρυμῶνες. Ἡ γῆ στὸ πέσιμό του πῆρε μιὰν ἀνάσα, ὅπως τὸ γυρτὸ κλαδὶ ὅταν τοῦ ρίχνουν τὸν καρπὸ ποὺ τὸ λιγοῦσε τινάζεται καὶ κόβει δρόμο σιγοτρέμοντας ἀπὸ ἀλαφροσύνη, πάνω στὶς κορφές. Ὅλοι οἱ σαπισμένοι οἱ καρποὶ στὴ γῆς ἀπλώθηκαν. Ὁ νόμος καταλύθηκε τοῦ «οὐ», τοῦ «μὴ» καὶ κάθε ἀπαγόρευσης. Πέρασαν οἱ ματωμένοι ψυχικοὶ μεγάλοι σπαραγμοὶ τῆς χριστιανωσύνης.

Καὶ εἶναι τὸ ἀλέτρι, καὶ εἶναι τὸ τιμόνι, τὰ μόνα τίμια ἀκουμπιστήρια τῶν χειρῶν. Ἀπ' τὰ βουνὰ οὐθε κουδούνι' ἀχολογοῦν γιδιῶν, τοῦ Μίθρα τὴν ἀνάσταση δοξάζει ἡ φλογέρα καὶ στὴ στεργιὰ καὶ στὰ μουράγια πέρα ὡς πέρα, μόνη ἀπλώθηκε καὶ βασιλεύει, τῆς δελφικῆς θεότητας εἰρηνικὴ ἡμέρα. Καὶ εἶναι τὸ ἀλέτρι, καὶ εἶναι τὸ τιμόνι, τὰ μόνα τίμια ἀκουμπιστήρια τῶν χειρῶν.

Ἀντιλαλοῦν καὶ πάλι τ' ἀκρογιάλια τὰ ἀρκαδικὰ τραγούδια ξέγνοιαστα, βουκολικά· καὶ μέσ' στὰ μεσημέρια τ' ἀττικά, σὰ νᾶναι μάτσοι στάχυα ἀπὸ τῆς Δήμητρας τὴν ἱεροτελεστία, πάνω ἀπὸ ἀλόγατα θεσσαλικά τινάζονται ξανθόφωτοι οἱ βόστρυχοι ὠραίων ἀγοριῶν. Τὴν ἴδιαν ὥρα ὅταν κάποια θεωρία, ὁλόλευκη σὰ μαρμαρένιο ὄνειρατο φειδιακό, σ' ἓνα ναὸν ἀργοπηγαίνει, τὸ λόφον ὅλο κι' ἀνεβαίνει, σὰν τόξα τὰ λαιμὰ λυγίζονται τῶν ἀφρισμένων πουλαριῶν, καὶ οἱ ἀσφόδελοι τσακίζονται.

Πάνω ἀπὸ τὸ ἄστυ τῆς Παρθένας πάλιν ἡ σοφία ἴδιο δόρυ χάλκινο τεντώνεται, τὸν οὐρανὸ ἂν πέση ἔτοιμο νὰ συγκρατήσῃ. Ὅταν οἱ ἄλλες δοῦλες πολιτεῖες, οἱ αἰολικὲς, οἱ θράκισσες καὶ οἱ μαυροθαλασσίτισσες, ζυμώνουν τὸ χρυσάφι τους καὶ φτειάνοντας μεγάλα τάλαντα, τὰ στέλνουνε νὰ τὰ κυλήσουν μπρὸς στὰ πόδια τῆς θεᾶς ποὺ τὰ βοδίσια μάτια της τὸν πυρετὸ μιᾶς ναυμαχίας καθρεφτίζουν, πνίχτρας κάθε βαρβαρότητας. Καὶ εἶναι ἀπὸ τώρα ἡ ζωὴ μόνο γιὰ τοὺς ὠραίους καὶ γιὰ τοὺς δυνατοὺς. Γιὰ τοὺς ὠραίους τὸ κορμὶ καὶ γιὰ τοὺς δυνατοὺς τὴ σκέψη. Ἀθῆνα! σκίσε μὲ τὸ κοντάρι σου τὸ δράκο τὸ σημιτικὸ ποὺ στρίβεται ὁλόκληρους

αἰῶνες μπρὸς στὰ πόδια σου, νεκρώνει σε καὶ σὲ μεγάλη παραζάλη
σὲ κρατάει. Τότε δὲ θὰ φοβώμαστε τὸ θάνατο ποὺ μᾶς τὸν ἔδειξες
τόσον ὥραϊο, σὰ μιὰ προέκταση τῆς ζωϊκῆς χαρᾶς — ὦ σεῖς, ἡλύσια
νησιά, Φθείη ἐρίβωλος! — πάνω στὰ ἐπιτύμβιά σου μάρμαρα μὲ
τὰ σφιγμένα χέρια σὲ χαιρετισμὸ καὶ τὰ προσώπατ' ἀλαφρογυρ-
μένα σ' ἀσπασμό. Ἀθῆνα! κεῖνοι ποὺ θενὰ πιστέψουνε τῇ διδαχῇ
σου τέλος δὲ θὰ δοῦν ποτέ τους, ὦ σύ, ποὺ ἔστησες γιὰ σύμβολο
τοῦ τελευταίου τῶν ματιῶν κλεισίματος, πάνω στὸν τύμβο τοῦ Κερα-
μικοῦ, ἓνα μεγάλο ταῦρο, ὅλο στιβαρότητα κι' ὀρμή. Πόλη ἀστέρι,
τράβα τὸ δρόμο σου τὸν κυκλικό· ὁ θρίαμβος ὁ πορφυρὸς στὰ
ἀκρουράνια τὰ μοιραῖα σὲ προσμένει, κ' ἔχει τὰ χέρια του ἀνοιχτά,
ὁποῦθε στάζει φῶς. Μ' αὐτὰ θὰ σ' ἀγκαλιάσῃ καὶ θὰ σὲ δοξάσῃ.

Μέσα σὲ ἄρματα ὀρθόστατες ἀκολουθᾶνε οἱ Πυθίες τῆς ἑλληνι-
κῆς ψυχῆς. Ἡ Ἑφεσος, ἡ Σμύρνα καὶ ἡ Πέργαμος, αἱ Σάρδεις,
τὰ Θυάτειρα κ' ἡ Λαοδίκεια. Πανώριες, στιβαρὲς εἶναι γυναῖκες
καὶ φαντάζουνε σὰν Ἡρᾶς, τῶν θεῶν μαννάδες. Ξυπνήσανε καὶ οἱ
ἑφτά μόλις ἀκούσανε τῆς ἄσπρης κουκουβάγιας τὴν κραυγὴ καὶ βγῆ-
καν ἀπ' τ' ἀρχαῖα στάδια τὰ τσακισμένα, μὲ τὴ μαντικὴ φωνή
τους ἀπ' τὴ σκονισμένη λησμονιὰ τῶν σαρκοφάγων ἀνεβάζοντας
ὅλα τὰ κατσαρωτὰ κεφάλια τῶν σοφῶν, τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μεγά-
λων τεχνιτῶν, ποὺ τώρα τίς ἀκολουθᾶνε. Ὅταν ὁλόγυμνοι παγκρα-
τιασταί, θαύματα ζωϊκῆς ἀλκῆς, παιᾶνα θριαμβευτικὸ βροντοφωνᾶνε.
Καὶ οἱ δάφνες κ' οἱ ἀγριελιές, κάτι μεσ' στοὺς κορμούς των νοιώ-
θουνε ἴδιο κρασι νὰ ξεχειλίσῃ. Γιὰ τοῦτο τὰ κλαριά τους μὲ τὸ
πλέξιμο τῶν φύλλων τὸ ἀρχαῖο, κεῖνο ποὺ στεφάνωνε τὰ μέτωπα
τῶν νικητῶν, ἀργοκινᾶνε στὸν ἀέρα, σὰ νὰ τὰ κρατᾶνε κήρυκες ποὺ
εἶναι ὁ χιτῶνας τους ἀπὸ στρηφτὸ λινάρι. Τῶν τραγουδιῶν ὁ σκο-
πὸς ἴδιος καπνὸς ὁμηρικῆς θυσίας ἀνεβαίνει, κ' εἰν' τὰ τραγούδια
τους ζεστὰ καὶ βγάζουν φλόγες ἀπ' τὰ στόματα ὁποῦθε φτερουγί-
ζουν. Μὲ τὴν κνίσσα τους πηγαίνουν νὰ ξυπνήσουν κείνους ποὺ κοι-
μήθηκαν στοῦ Ὀλυμποῦ τίς πιὸ βαθιές σπηλιές καὶ λησμονήθηκαν.
Ὅταν τὸ σκότος πλάκωνε τὸν κόσμον κάτω, πάνω, γύρ' ὅλοῦθε...
Σὰν εἶχε καὶ γιὰ τοὺς ἀθάνατους ξεφυλλιστῇ τὸ κίτρινο τριαντά-
φυλλο ἑνὸς παγκόσμιου ἑσπερινοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000085161

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Δραχ. 2.

